

Orgoványi Anikó:
Beporzók országa

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy különleges birodalom, a Beporzók országa. Királynőjüket, Apojda Zöngellát, szerették és tisztelték alattvalói, mert bölcs volt és igazságos. Hozzá tartozott minden, ami beporzással kapcsolatban állt. Az ország lakói - a lepkék, méhek, dongók, darazsak - békességben éltek egymással. Nagykövetük is volt, Kóbor Zefír, a szellő.

A Beporzók országa olyan nagy volt, hogy lakói sem ismerték a határait. Mindenki szabadon röpködhetett, amerre csak a kedve tartotta. Itt élt a három jóbarát, Lepke Lenke, Cseppke, a méhecske, és Dönci dongó is. Cseppet sem unatkoztak, mert munka volt bőven!

- Virágpor illatot érezek! – kiáltotta Cseppke izgatottan, s már repült is hangos zümmögéssel a szirmai bontogató cseresznyefa irányába.
- Szia Cseppke! De jó, hogy jössz! Annyi a munka, hogy majd megszakadunk! – kiáltotta Dönci dongó, aki a pihére ragadt sárga pollenektől úgy nézett ki, mint egy tollseprű.
- Bizony, jól jön a segítség! – tette hozzá Lepke Lenke, miközben pöndörödő nyelvével egy virág nektárját nyalogatta.

Reggeltől estig sűrögtek, forogtak, gyűjtötték a növényektől kapott nektárt és a virágport, s az ajándékért cserébe mindjárt be is porozták virágaikat. Mindenki jól járt. A kaptárokban csordult a méz, a beporzott virágok megtermékenyültek, és szirmaik helyén édes gyümölcsök teremtek. Pirosodott a fák a cseresznye, mosolygott a barack, gömbölyödött az alma, sárgállott a körte. Virult a veteményeskert is. Érett a paradicsom, a paprika, kerekedett a káposzta, kipirult a retek. A virágok megérlelték, majd szétszórták magjaikat, így mindig színes, illatos rét fogadta az arra kószálókat.

Így ment ez hosszú éveken át, míg egyszer nagy baj történt. Titokzatos járvány ütötte fel a fejét a birodalomban, lakói közül sokan megbetegedtek, nem tudtak virágport gyűjteni, s emiatt elmaradt a beporzás is. Megbetegedett Apojda Zöngella királynő is, mivel nem jutott hozzá a napi friss méz adagjához. A gyümölcsfák virágai beporzás nélkül meddők maradtak, és élettelenül hullottak le száraikról. A három jóbarát is gyengélkedett.

- Zúg a fejem - dűnnyögte Dönci dongó.
- Fáj a lábam – zümmögte Cseppke, a méhecske.
- Legyengültek a szárnyaim – sóhajtotta Lepke Lenke.
- Mi történhetett? – néztek kérdően egymásra. Ne hagyjuk ezt annyiban! Nyomozzuk ki a járvány okát! – javasolták szinte egyszerre. - Ehhez azonban engedélyt kellett kérni a királynőtől.
- Rendben van – mondta a királynő, mikor meghallgatta őket - de Kóbor Zefír szellő nagykövet úr kíséretében menjete, nehogy baj érjen benneteket.

Kóbor Zefír ugyanis nagy tapasztalattal rendelkező világjárta szellő volt! Messzire elkószált, még az óperenciás tengeren is túl, és amikor visszatért, különleges élményekről számolt be. Mesélt a sivatagról, ahol virágpor helyett csak élettelen homoszemek szállingóznak. Aztán az északi sarkról, ahol csak jégvirágok nyílnak a jégkunyhók parányi ablakain. Ezeken a helyeken nincs se gyümölcs, se zöltség, se szemet gyönyörködtető virág, de még vidám beporzó csapat sem. – Nem szeretnénk ilyen világban élni! – gondolták a mesék hallatán a Beporzó ország lakói. Vigyázni kell, hogy ne váljon országunk se sivataggá, se élettelen tájjá.

Ezúttal azonban a három jóbaráton volt a sor, hogy a megbetegedések okát kinyomozzák.

- Üljetek a hátamra, és kapaszkodjatok meg jól a szellőkaromban! – mondta nekik Zefír, majd huss, felszállt velük a magasba.

Nem kellett sokáig repülniük, hamarosan erős zaj ütötte meg a fülüket. Egy traktor permetezett erős vegyszert a területre, hogy megóvja a veteményt a kórokozóktól. Szúrós szagú volt a permet, és köhögni kellett tőle a barátoknak, sőt meg is szédültek tőle. Megkérték Zefírt, hogy gyorsan repüljenek tovább.

- Gyerünk a vadvirágos rétre, ott a gyógynövények majd meggyógyítanak minket! – javasolta Cseppke, a méhecske.
- Hová tűnt a rét? – nézett szét ijedten Lepke Lenke.
- Éppen most szántja be az a másik traktor, már alig van belőle valami. – kiáltotta ijedten Dönci dongó.
- Hol fogunk ezentúl pollent gyűjteni a virágmézhez? Pedig azzal meggyógyíthatnánk a többieket is! Van olyan jó, mint az orvosság. – sóhajtott aggódva Cseppke.
- Ráadásul mennyivel finomabb! – vágta rá Dönci dongó, aki igencsak szerette a hasát.
- Mi ez a nagy füst? Nem kapok levegőt! – kiáltott Lepke Lenke.
- Onnan jön, a kertek felől. Valaki most égeti el a kerti hulladékot. Amott az autópályán meg a kamionok dübörögnek, és ontják magukból a kipufogógázt! – mutatta Cseppke.
- Segítség! Megfulladok! Meneküljünk! – kiáltotta ijedten Dönci.

Gyorsan visszafordultak, s egyből a királynőhöz siettek, hogy beszámoljanak neki a látottakról.

Apojda Zöngella összehívta a királyi tanácsot, hogy kikérje a véleményüket.

- Mi tévők legyünk, hogy megmentsek birodalmunkat, a Beporzók országát és lakóit? – kérdezte a királynő a bölcseket.

Nagy vita kerekedett. Volt, aki azt javasolta, hogy Zefír, a szellő nagykövet, kérje meg nagybátyját, a vihart, hogy zavarja el a földekről az embereket, de ezt az ötletet egyből leszavazták, azzal, hogy a vihar elmúltával úgys visszajönnének.

- Öntsünk mézet a fejükre! Attól összeragadnak, és nem tudnak több rosszat csinálni! - javasolta egy másik bölcse.
- Kár a mézért, amit fáradságos munkával dolgozóink termeltek meg! – intették le őt is.
- Akkor mit csináljunk?
- Hívjuk fel a világ figyelmét arra, mi lenne nélkülünk, beporzók nélkül. Mutassunk rá arra is, hogy az emberek is rosszul járnának, ha mi nem lennénk, mert nem tudnának gyümölcsöt enni, zöldséget termelni.
- És nem gyógyíthatnák magukat a gyógynövények teáival, a mézről már nem is beszélve.
- Ez jó ötlet, de hogy hozzuk a tudomásukra?
- Ünnepeljük meg minden évben a Beporzók Napját! Ha ezen a napon mi leszünk a figyelem központjában, akkor talán az év többi napján is jobban vigyáznak ránk.
- Talán az erős mérgek helyett is bio permetlét használnak majd.
- A kerti hulladékot sem égetik el többé, hanem komposztálják inkább.
- Környezetbarát közlekedési eszközöket használnak majd, amivel nem szennyezik a levegőt!
- És csendesebbeket is, hogy a madarak csicsergését lehessen hallani!
- Vigyázni fognak a vadvirágos rétekre, és megismerik a gyógynövényeket.
- Amelyek ráadásuk szépek és illatosak is!
- Ebben mindannyian megegyeztek. Ezek után Apojda Zöngella királynő ünnepélyesen bejelentette, hogy ezennel március 10-ét a Beporzók napjává nyilvánítja.

Így is lett, és azóta az emberek egyre többen ismerik fel, hogy ha egészségesen szeretnének élni, akkor a Beporzókra is vigyázniuk kell!

Előkészületben:

- **Zűr a darázsgarázsban**
- **Vadorzók a Beporzóknál**